

Det handlar inte om val, utan om samhällsstruktur. Analys av Honduras och Latinamerikas vänster.

Det handlar inte i första hand om val, utan om samhällsstruktur - efter valet i Honduras

När den honduranska vänstern? den historiska, den upproriska och den nya vänstern som uppstod efter statskuppen [2009]? lyckas enas om en gemensam analys och ett gemensamt projekt, kommer Honduras att kunna börja samordna sina splittrade krafter.

Karta över Latinamerika och USA:s kupper. "Spelet" har pågått länge.

FSLN [i Nicaragua] gjorde framsteg när man enade sina tre interna strömningar:

- * Tendensen för långvarig folkets krig satsade på en långsam uppbyggnad baserad på landsbygdsorganisation och ihållande militär utnötning.
- * Den proletära tendensen prioriterade politiskt arbete i fackföreningar och på arbetsplatser.

* Den tredje tendensen drev en snabb upprorslinje, öppen för breda allianser och urbana aktioner med stor genomslagskraft.

Ingen av dem hade kapacitet att ensam utmana makten. Enandet gjorde det möjligt att samordna den sociala basen, den politiska ledningen och den militära effektiviteten mot en diktatur som stöddes av USA.

FMLN [i El Salvador] uppstod också ur behovet av att ena olika linjer mot en militariserad stat som stöddes av doktrinen om nationell säkerhet.

* FPL var den äldsta organisationen, med ett djupgående arbete i fackföreningar, studentkårer och bondestrukturer.

* ERP arbetade utifrån en mer vertikal militaristisk linje, inriktad på urbana kommandon och överraskningsaktioner.

* RN, som uppstod ur en intern splittring, kombinerade organisatorisk flexibilitet med territoriellt arbete.

* PRTC bidrog med en regional marxistisk vision och betoning på centralamerikansk samordning.

* PCS tillförde skolade kadrer, politisk legitimitet och internationell samordning.

Ingen av dessa organisationer gick framåt på egen hand. Endast det strategiska enandet gjorde det möjligt att samordna politiskt arbete, militär kapacitet och ideologisk uppbyggnad i en långvarig konflikt.

Sanningen som nästan ingen vågar säga är att utan politisk-militär organisation finns ingen kontinuitet i förändringen; utan politisk och ideologisk uppbyggnad stannar processen av; utan territoriellt stöd i Aguán, Mosquitia, Atlántida och Costa Norte [Centralamerikas karibiska kustområden] omorganiserar sig den gamla makten från sina enklaver och återtar det den förlorat. Detta är inte teori, det är den konkreta erfarenheten i Latinamerika sedan 1970- och 1980-talen.

Det härskande blocket i Honduras konkurrerar inte om röster, utan om att återskapa sitt klassherravälde. Deras kamp är inte en valkamp, utan en strukturell kamp, och de agerar på samma sätt som de eliter som var underordnade imperialismen i Centralamerika under kalla kriget, genom att bevara den inre ordning som garanterar kapitalackumulation och privategendomens okränkbarhet och att geopolitiskt underordna sig Washington.

Deras politiska arsenal är inte demokratisk, utan en modern fortsättning på 1980-talets upprorsbekämpning anpassad till den neoliberala demokratin. Deras verktyg är fortfarande desamma: obegränsad finansiering, operatörer inbäddade i staten, militära strukturer drillade i kontrarevolutionär doktrin, religiösa nätverk som mekanismer för social kontroll, USA-diplomati som stöd för den befintliga ordningen, företagsmedier som formar den allmänna opinionen och ett kollektivt minne präglad av årtionden av våld, fattigdom och ideologisk kontroll. Inget av detta är konjunkturellt; det är en stabil struktur utformad för att med hjälp av utländsk inblandning bevara den härskande klassens makt.

Efter Trumps inblandning [där han lovade pengar till Honduras om hans kandidat vann, och hot om vänstern vann] hände det som var att förvänta när en imperialistisk aktör ingriper i ett beroende land: de underordnade sektorerna följde signalen. Asfura [Trump's kandidat i Honduras] var den som blev mest överraskad; han bytte ståndpunkt från en dag till en annan eftersom han insåg att meddelandet inte var en kommentar utan en instruktion.

Den signalen omdefinierade de interna positionerna, och man finjusterade det dödliga slaget. Trump talade inte om Honduras; han talade till sina operatörer. Han presenterade Asfura som sitt förstahandsval, försökte bromsa [vänsterpartiet Libres kandidat] Rixi Moncada med den klassiska antikommunistiska retoriken och reducerade [den tredje kandidaten] Nasralla genom att stämpla honom som ett ideologiskt hot.

Den här interventionen beskrev inte verkligheten; den förändrade den. De allierade medierna förstärkte budskapet, eliterna förstärkte sin agenda, de konservativa operatörerna återtog initiativet och [USAs] ambassad justerade sin hållning för att inte hamna utanför manuset. Valprocessen påverkades av denna intervention, inte av väljarnas verkliga vilja. Så bräckliga är våra strukturer.

Mot den bakgrunden bekräftar beslutet att skicka tillbaka JOH [den av Trump nu benådade tidigare presidenten och dömde droghandlaren] att USA styr över tidpunkt och aktörer på den nationella arenan. JOHs återkomst svarar inte mot honduranska

intressen, utan mot Washingtons ? ett bevis på landets strukturella beroende.

Honduras kommer inte att gå framåt genom att vinna val. Det kommer att gå framåt när det organiserade folket är i stånd att upprätthålla, försvara och fördjupa det som vinnas, och när det folkliga blocket har tillräcklig styrka för att inte vara beroende av tillfälliga valresultat.

Den centrala kontrasten är att ungdomar inom den honduranska vänstern söker nå resultat utan att genomgå den politiska process som de historiska organisationerna genomgick under många år, med skolning, disciplin, interna debatter, misstag, korrigeringar och kontinuitet. För dem var enighet inte en önskan, utan en förutsättning för att överleva och gå framåt.

Vi är en eftertrupp när vi accepterar den verkligheten. Vi är en eftertrupp när vi slutar improvisera. Vi är en eftertrupp när vi förstår att organisering inte är ett val utan en grundläggande förutsättning för att upprätthålla alla demokratiska landvinningar. Utan uppbyggnad, utan disciplin och utan strategi kan alla framsteg omintetgöras. Vi är en eftertrupp eftersom vi förstår att den verkliga striden inte handlar om val utan om samhällsstruktur.

Tania Karina Martínez Cedeño, Cubadebate 251201 (CV)

Somos retaguardia: La disputa real no es electoral, es estructural

HÄV BLOCKADEN AV KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72